

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

Discurs d'investidura Pere Aragonès

Divendres, 26 de març de 2021

Introducció

Moltes gràcies Molt Honorable presidenta del Parlament.

Honorables membres del govern sortint, benivolguts companys i benivolgudes companyes.

Benivolguts diputats. Benivolgudes diputades.

Autoritats. Expresidents de la Generalitat. Expresidents i expresidentes del Parlament.

Alcaldessa de Barcelona [i/o altres autoritats, si s'escau]

Ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Molt bon dia a totes i a tots.

Molt bon dia a totes e a toti. A toti. De tot eth país. Damb veus e orígenes diuèrses que demòstren era nòsta riquesa e subertot, era nòsta voluntat de construir un projecte de futur compartit. (((Molt bon dia a totes i a tots. A tothom. D'arreu del país. Amb veus i origen diversos que demostren la nostra riquesa i sobretot, la nostra voluntat de construir un projecte de futur compartit.)))

Comparec davant de tots vostès per presentar la meva candidatura a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, per explicar-los quin és el meu projecte, quin govern vull, com vull governar i com m'agradaria transformar el país per superar les múltiples crisis que patim.

Comparec davant de tots vostès per presentar la meva candidatura a la Presidència de la Generalitat de Catalunya. Estic preparat i tinc tota l'energia per afrontar el conjunt d'urgències que ens exigeixen, sense més dilació, disposar, després de massa mesos d'interinitat forçada, d'un govern fort, estable, eficient i ambiciós.

La nova Generalitat republicana que vull encapçalar serà un govern que estarà al costat de la gent per superar, conjuntament, la difícilíssima situació que viu el país. I serà un govern amb tota la creativitat, tota la innovació i tota la voluntat de canvi per transformar el país construint una nova Catalunya que volem pròspera, justa, feminista, verda i plenament lliure.

Deixeu-me començar agraint-vos la predisposició a escoltar-me. D'oferir-me l'oportunitat de presentar-vos la proposta de govern transformador que vull encapçalar.

Perquè tenir la voluntat d'escoltar és una condició necessària si volem entendre'ns. Identificar allò que compartim i tot allò que hem de ser capaços de superar per arribar a un acord sòlid i estable per fer avançar de nou el país. Per fer-lo avançar, per transformar-lo i per fer-lo plenament lliure.

Gràcies per voler escoltar-me. Jo ho faré en el seu torn de rèplica amb tota l'empatia i amb tota la voluntat de millorar la proposta que els presentaré aquest matí de cara a la nova etapa que el país necessita obrir.

Els escoltaré atentament, amb absoluta voluntat de sumar a partir de les seves aportacions, perquè estic convençut que com més ampli, plural i divers siguin els punts d'entesa, millor resposta donarem al conjunt de la ciutadania de Catalunya, a tots els catalans i a totes les catalanes sense cap mena d'exclusió.

Avui som aquí per això. Per escoltar. Per proposar. Per entendre'ns. Per arribar a acords el màxim d'amplis possible per començar a donar forma a la nova Generalitat republicana.

I amb aquesta finalitat, els parlaré amb tota franquesa i amb la màxima claredat. Com he fet sempre. Perquè si volem arribar a acords, més enllà d'escoltar-nos i d'estar predisposats a entendre'ns, crec que tots i totes ens hem d'explicar amb tota l'honestedat i amb absoluta transparència.

Dirigint-me a tots vostès, em dirigeixo també a la ciutadania de Catalunya. Perquè és a ells a qui ens devem, i perquè és amb ells amb qui vull establir el meu compromís de govern per a aquesta legislatura.

Per això ho deixaré clar d'entrada. Sense més dilació. El govern que vull encapçalar tindrà tres objectius clars i diàfans:

- Afrontar amb total determinació les urgències i desigualtats socials que patim i que la pandèmia ha agreujat.
- Impulsar una reconstrucció econòmica encaminada a assentar les bases d'un nou model productiu que mesuri la seva fortalesa en termes de prosperitat i benestar per a tothom.
- I encaminar la resolució del conflicte polític amb l'Estat fent inevitable l'amnistia i l'autodeterminació.

Donar resposta a l'emergència social de manera immediata, impulsar una reconstrucció econòmica transformadora i resoldre el conflicte polític amb l'Estat. Aquests són els compromisos que adopto presentant la meva candidatura a la Presidència de la Generalitat i aquests són els compromisos pels quals m'agradaria que se m'avalués si avui compto amb la seva confiança.

No serà fàcil. En soc conscient. Els reptes són immensos. Però sé que aquests objectius no deixen de ser uns grans objectius de país, que tots i totes, amb les nostres diferències, volem resoldre. Per això hem de ser capaços de trobar sortides conjuntes, propostes compartides. Hem de ser capaços de construir consensos que ens enforteixin com a societat. I això només ho podem fer des de la política. L'art de treballar, d'entendre's, d'arribar a acords amb aquell amb qui discrepes. Crec que aquesta és la nostra responsabilitat davant la ciutadania i si volem actuar en conseqüència, no tenim més temps per perdre.

He començat la intervenció identificant els objectius generals de la legislatura que crec que compartim, si més no, amb una àmplia majoria de vostès. I a partir d'aquests objectius, em dirigiré a vostès i al conjunt de la ciutadania del país amb l'objectiu de convèncer-los que em facin confiança.

Els parlaré de com entenc el país, de com entenc Catalunya i de per què els proposo obrir una nova etapa. Els parlaré de com serà i de com governarà la nova Generalitat republicana. I els parlaré de futur i dels compromisos que adoptarem aquesta legislatura per fer-lo possible.

Els intentaré convèncer de per què fa falta un govern orientat a l'esquerra que busqui una sortida de la crisi en clau transformadora i que treballi de manera inequívoca pel bé comú.

Els intentaré convèncer de per què fa falta un govern que entengui i es comprometi a fer que la resolució del conflicte entre l'estat espanyol i Catalunya passi inevitablement per l'amnistia i l'autodeterminació, passi inevitablement per un referèndum d'independència i per la llibertat dels presos i el lliure retorn dels exiliats i les exiliades.

I els intentaré convèncer de per què necessitem un govern que sàpiga utilitzar la força que ens dona haver superat per primera vegada la frontera del 50% de vots per avançar amb tota la fermesa cap a la República catalana.

Un país que estimi la seva gent

A partir d'aquí, comencem. Tinc i em mou un concepció republicana del país. Una concepció republicana del valor que donem a la idea de ciutadania, a la idea de catalanitat, a la idea de nació. Defugint els visques, els himnes i les banderes, com diria Joan Fuster i, alhora, ancorant-nos amb tota la determinació al valor de la llibertat, l'equitat i la solidaritat com a elements constitutius d'una ciutadania plenament empoderada i emancipada.

Avui, ser català, ser catalana en bona part és això. Voler formar part d'un projecte de futur col·lectiu, compartit, per construir una societat millor, més justa, i moguda per la recerca de l'equitat i la igualtat d'oportunitats. Una societat de drets i llibertats, amb una ciutadania amb un marcat compromís cívic i social. Una societat oberta i plural, on tot el món, tot, vingui d'on vingui, hi és benvingut.

Avui, ser català, ser catalana, sense cap mena de dubte, parteix d'una adscripció nacional moderna que no viu de reminiscències històriques ni mira orígens, sinó que assenta la seva fortalesa en la construcció d'un projecte de futur compartit que en bona part passa per la recerca del bé comú. I això és el que ens enforteix, el que ens cohesiona i el que ens fa imparables.

No hi ha una forma única —ni una única forma bona— d'acostar-se a aquesta idea de catalanitat. No és patrimoni exclusiu de ningú. Com tampoc ningú té el patrimoni de les polítiques d'esquerres. De fet, aquesta és la seva fortalesa. Jo m'hi aproximo, com és sabut, des d'una proposta independentista, perquè crec sincerament que construir aquest futur compartit de prosperitat i de benestar exigeix disposar de les eines d'un estat independent.

Per mi, la llibertat nacional i la justícia social van de la mà. Són dues cares de la mateixa moneda. I entendre això explica per què sóc independentista, explica per què sóc d'esquerres, com de fet ho és una creixent majoria de la societat catalana.

Hi ha qui s'aproxima a la idea de catalanitat, de nació i de ciutadania, des d'altres plantejaments i propostes polítiques perfectament legítimes, però que per mi són del tot insuficients perquè no garanteixen el progrés que ambiciono per al país. Però, malgrat això, estic convençut que compartim la idea que Catalunya és una nació i que ens mou construir un futur millor per a tota la ciutadania que s'hi vulgui sumar.

Per això crec que tots i totes ens hem de fer nostre i revitalitzar el vell eslògan de «Catalunya, un sol poble». Perquè malgrat les diferents propostes polítiques que tenim, malgrat les divergències, la immensa majoria dels representants d'aquest Parlament compartim que Catalunya és una nació, i aquest mínim comú denominador no ens el podem deixar perdre.

Ens hi va la cohesió del país, de la societat. Afirmar que som una nació i que som un sol poble és l'antídot que tenim davant dels discursos de la por i de l'exclusió que tant de mal han fet aquests últims anys i que, per sort, avui tornen a ser minoritaris.

Per això, afirmar que som una nació i que som un sol poble ha de ser la base de qualsevol projecte de futur que tinguem per a Catalunya. Aquesta és la garantia de no deixar ningú enrere i que ningú se'n senti exclòs, amb independència de quina sigui la proposta política que tots i cadascú de nosaltres defensem.

Crec que aquest és un bon punt de partida. El reconeixement de Catalunya com a nació i la idea de Catalunya com un sol poble. Catalunya no és tan sols una realitat administrativa, ni el traç d'uns límits en un mapa, ni una simple descentralització. Catalunya és nació i un sol poble. Dos consensos històrics que continuen vigents i que han de guiar en tot moment la nostra acció política. Personalment, sempre ho he tingut molt en compte i la meua voluntat és que aquests dos conceptes juguin, si em feu confiança, un paper neuràlgic del que vull que sigui la meua etapa com a president de la Generalitat.

Perquè, de fet, la meua idea de República catalana no és altra que la d'una Catalunya amb un reconeixement nacional ple i amb una ciutadania que, al marge del seu origen, al marge de la llengua que parlin, al marge de les seves creences, al marge de la seva situació administrativa, comparteix un mateix projecte de futur.

En definitiva, una nació és la seva gent. Tota la seva gent, amb els seus projectes, angoixes, necessitats, amb les seves frustracions i defectes però, sobretot, amb les seves esperances, il·lusions i compromisos. Del conjunt de la seva ciutadania.

No descobreixo res de nou. Aquesta concepció republicana i de progrés de la nació catalana ve de lluny. Un fil roig republicà que arrenca amb Pi Margall i encadena Valentí Almirall, Roca Farreras, Gabriel Alomar, Rafel Campalans i Rovira i Virgili.

Un fil roig republicà que s'entrellaça amb Salvador Seguí, Francesc Layret i Joan Peiró.

Amb Serra Moret i Josep Pallach.

Que es fa seu els presidents Macià, Companys, Irla i Tarradellas, però també pioneres del republicanisme com Nativitat Yarza, Justa Goicoechea, Consol Noguerras, Fidela Renom o Esperança Martí, la primera alcaldessa i les primeres regidores de Catalunya escollides democràticament.

Aquest és el fil roig que uneix Joan Fuster i l'enyorat Paco Candel. El fil roig de Montserrat Roig i de Maria Aurèlia Capmany. De Josep Benet i de Josep Fontana.

Aquest és el fil roig del meu republicanisme. I el meu objectiu és donar continuïtat al projecte polític de progrés i llibertat que van imaginar per al seu país.

M'imagino i vull un país que tingui clar que sense igualtat no hi ha llibertat. I això passa per assegurar que tothom és igual de lliure. Que no hi ha cap poder amb capacitat d'imposar-se sobre els altres, ni de dominar la ciutadania. Passa per garantir que tothom gaudeix de les condicions materials que fan possible poder dir que som ciutadans i ciutadanes lliures. I també passa per entendre que la llibertat individual no és plena si no es permet la llibertat col·lectiva.

M'imagino i vull un país on la fraternitat sigui un element indissociable de la veritable llibertat econòmica. No hi ha llibertat econòmica amb unes relacions laborals desiguals i quan s'obliga a triar entre precarietat o pobresa; no hi ha llibertat econòmica quan els oligopolis exerceixen una posició de domini que condiciona i limita emprenedors, professionals, treballadors i petits empresaris. Per això defenso la intervenció pública, mitjançant la regulació i mitjançant el paper actiu de les administracions com a operadors en el mercat, per corregir-ne la tendència natural a crear posicions de domini que adulteren la llibertat econòmica.

M'imagino i vull un país feminista. Perquè sense sororitat no hi ha llibertat. Hem d'erradicar d'una vegada totes les discriminacions, violències i silencis còmplices que les acompanyen. Hem d'enterrar el patriarcat si volem ser una societat realment lliure on el 50% de la població deixi de ser ciutadanes de segona pel sol fet de ser dones. És imprescindible comprometre'ns en el canvi cultural i econòmic que suposa incorporar el feminisme com un dels fonaments de les nostres accions i decisions polítiques.

M'imagino i vull un país que entengui que hi ha moltes maneres d'estimar. Moltes, moltíssimes. I que totes elles tenen dret a construir una família.

M'imagino i vull un país ecologista, compromès amb la preservació del medi ambient i la biodiversitat i amb la lluita contra el canvi climàtic. Sense cap demora. Sense cap excusa. Perquè l'emergència climàtica no espera. I que abordi amb ambició la transició ecològica, que ha de ser justa perquè representi més oportunitats per a la majoria, perquè garantir la continuïtat del planeta no ha de ser un privilegi en mans d'uns pocs, sinó que ho farem entre tots, o no ho farem.

M'imagino i vull un país que construeixi nació, que construeixi comunitat política des de la pluralitat d'origens i de llengües que ens enriqueix, on el racisme no hi tingui lloc, i on el català recuperi el paper central com a llengua de trobada i com a font de cohesió i progrés social que ha jugat històricament.

M'imagino i vull un país europeista, que busqui construir un futur compartit amb tots els pobles i nacions d'Europa, perquè amb tots ells compartim els valors de llibertat, igualtat, justícia, progrés, pau, solidaritat, tolerància i diversitat.

Un país que miri al món i participi de la gestió dels reptes globals. Perquè avui el món és més petit que mai i necessitem una política internacional de defensa dels nostres interessos i valors.

I m'imagino i vull un país que estimi la seva gent i es fixi com a prioritat la felicitat de la seva ciutadania.

Un país que pensi en gran, que sigui ambiciós, que superi el victimisme en cercle que ens fa petits i que ens faci sentir orgullosos.

En paraules de Joan Miró, «Nosaltres, els catalans, creiem que sempre hem de tocar de peus a terra si volem fer salts per l'aire sense caure. El fet que jo torni a la terra de tant en tant em permet de saltar al més amunt possible».

Crec que aquesta idea de país avui és possible i és imprescindible. Per això estic convençut que aquests ideals republicans han de guiar la nova etapa que hem d'obrir per superar les múltiples crisis que afecten el país i com les afrontem des de la nova Generalitat republicana.

Em referia, a l'inici, als objectius clars i diàfans del govern que vull encapçalar: afrontar les urgències i lluitar contra les desigualtats, impulsar la recuperació econòmica i encaminar la resolució del conflicte polític amb l'Estat. Començo amb les urgències i les desigualtats:

La nova Generalitat republicana

Crec que tots i totes coneixem perfectament la situació de crisi que pateix el país. La crisi sanitària provocada per la Covid-19 ha desencadenat una profunda crisi social i econòmica i una silenciada crisi emocional. I a aquestes, hi hem de sumar la crisi democràtica que amenaça de cronificar-se. Són crisis ben reals, persistents i profundes. Que s'encavalquen, que s'interrelacionen i que cal abordar des d'una perspectiva global per respondre a la complexitat que les envolta.

Tots coneixem la realitat de la crisi sanitària. Ara fa una mica més d'un any vam detectar el primer cas de Covid-19 i, des d'aleshores, no hem deixat de lluitar ni un instant per derrotar un virus que s'ha emportat més de 21.200 persones a Catalunya i que —malgrat que cada vegada el tenim més controlat— continua sent una gran amenaça per a les nostres vides.

Gràcies a l'experiència que anem acumulant i, especialment, gràcies a l'esforç del personal sanitari, cada vegada les onades són més curtes i provoquen menys víctimes. Però les dades actuals ens recorden que no ens podem relaxar ni un instant davant d'un virus que ha canviat les nostres vides.

La campanya de vacunació ens acosta a la immunitat de grup. Però malgrat tenir-ho tot a punt per poder arribar a administrar fins a 500.000 vacunes per setmana, com sabeu, ens falta el més important: disposar de més dosis. Tenim els espais, tenim els professionals, tenim un nou mètode àgil i eficient de comunicació amb la ciutadania i només falta que arribin les vacunes.

És importantíssim que l'Estat i a la pròpia UE resolguin d'una vegada els problemes amb les farmacèutiques per poder donar a la campanya de vacunació l'impuls que necessita i així contribuir a millorar la situació epidemiològica i alleugerir-ne l'impacte social i econòmic. Perquè com més lents anem amb la campanya de vacunació, més mesos queden de restriccions i de limitació de l'activitat social i econòmica, i això dificulta la recuperació d'una crisi molt profunda que, a diferència de les anteriors, ve provocada per un xoc extern a l'economia però té un impacte molt profund, en termes de pèrdua de llocs de treball com de caiguda del producte interior brut.

A Catalunya avui hi ha més de mig milió d'aturats, i 150 mil llars tenen tots els membres a l'atur. L'increment de l'atur s'ha focalitzat especialment en els sectors socials que ja patien, abans de la pandèmia, nivells més alts de precarietat. Si, segons la darrera EPA, la taxa d'atur a Catalunya és del 13,9% (3,4pp més que fa un any), en les dones és del 15% (4pp més fa un any) i en els joves de 16 a 24 anys del 38,1% (11,9pp més que fa un any). Ja partíem d'uns nivells elevats de pobresa i desigualtat, i els efectes de la pandèmia estan provocant una crisi social que hem d'atendre de forma urgent. Aqueta és l'esquerda que no para d'eixamplar-se. Aquesta crisi és la realitat que divideix Catalunya. I aquesta divisió és la que hem de combatre. Sense demores, sense interinitats, amb totes les funcions i totes les eines.

Aquesta situació de precarietat i desigualtat creixent es tradueix en moltes llars i famílies en dificultats per mantenir-se en l'habitatge, per alimentar-se de manera correcta i suficient, i esdevé un accelerador de situacions de vulnerabilitat que s'han anat escampant arreu dels pobles, ciutats i barris del país. Situacions que són ben visibles, però n'hi ha moltíssimes més d'invisibles. I ho tenim arreu.

Però també hem de fer front a una crisi emocional. Segur que m'ho han sentit a dir. Per molts, el 2020 ha estat el pitjor any de les nostres vides. S'ha perdut a familiars i amics. S'han perdut feines i tancat empreses. Per protegir-nos, les nostres relacions personals s'han vist interferides per mascaretes, distància, pantalles, llunyania. I això té un impacte emocional enorme.

Per a moltíssima gent, el seu projecte de vida s'ha aturat. Per a molts i moltes joves, la pandèmia ha esborrat els projectes de futur i això provoca angoixa, apatia i desmotivació en l'etapa més vital de les seves vides.

Moltes famílies han posposat tenir fills. I això pot agreujar una ja de per si preocupant crisi demogràfica que posa en risc la viabilitat del nostre sistema de benestar tal com l'hem entès fins als nostres dies.

I molts avis i moltes àvies han vist agreujada la seva solitud, en un moment de por i de temor, davant d'un pandèmia que els ha situat com un dels col·lectius més vulnerables. Una soledat que és un dels mals de la nostra societat contemporània.

Necessitem regenerar les esperances i expectatives de futur. Necessitem que la gent recuperi la confiança i la vitalitat. Necessitem que mai més ningú es torni a sentir sol. Ningú es pot quedar enrere, i ningú s'ha de quedar sol.

Per contra, la pandèmia ha fet emergir també el bo i millor del que tenim com a país: uns professionals dels serveis essencials compromesos i que han arriscat la seva vida per nosaltres, la solidaritat dels nostres pobles i barris, la innovació, la ciència i el talent posades al servei de la defensa de la salut i la vida, el sentiment de comunitat que ens ha fet assumir sacrificis quotidians per protegir els nostres veïns, familiars, companys de feina o d'estudi. El valor impagable d'allò que és compartit, és comú, és públic, és essencial.

He parlat de les urgències i desigualtats. De les crisis provocades per la Covid-19. I a totes aquestes, hi hem de sumar la crisi democràtica provocada per la incapacitat de l'estat espanyol de donar una sortida política a la voluntat majoritària dels catalans i catalanes de decidir pacíficament, democràticament i

lliurement el futur polític del país. La resolució del conflicte és, doncs, com deia a l'inici, un dels objectius clars del govern que vull encapçalar. Recordem-los: atendre les urgències, combatre les desigualtats, impulsar la reconstrucció i, com ara deia, resoldre políticament i democràtica la relació entre Catalunya i l'estat espanyol.

Volem que el conjunt de la ciutadania esculli, mitjançant un referèndum d'autodeterminació, quina és la millor via per generar benestar i prosperitat per a tothom, per millorar la vida de tots i totes. On els que estiguem a favor i els que estiguin en contra de la República catalana ens puguem manifestar amb la mateixa llibertat.

Crec que és una forma simple, justa i democràtica de voler resoldre el conflicte, perquè l'alternativa que fins a dia d'avui proposa l'Estat, l'alternativa de la judicialització i la repressió, lluny de resoldre res, agreuja els dèficits i les mancances del sistema democràtic espanyol.

Mentre no es resolgui democràticament el conflicte entre l'estat espanyol i Catalunya, la democràcia estarà en crisi. I a aquesta crisi, avui hi hem de sumar l'amenaça que representa la irrupció de la ultradreta desacomplexada al Parlament. Formacions que cultiven l'odi. Per això ens oposarem sempre al seu discurs de la por i la discriminació i no descansarem fins a aconseguir apartar el seu feixisme i el seu racisme de les institucions i de la societat catalana.

Davant de totes aquestes crisis, ha arribat l'hora d'obrir una nova etapa. De reescriure el guió dels últims anys a partir del que van expressar a les urnes el conjunt de catalans i catalanes el passat 14 de febrer. Som una majoria inapel·lable d'esquerres i de progrés. Som una majoria inapel·lable a favor l'amnistia i l'autodeterminació. Som una majoria inapel·lable a favor de la República catalana.

Aquesta és la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya expressada a les urnes i el que ens correspon a tots els que compartim aquestes idees és fer realitat aquesta voluntat a través d'un govern ampli, fort, cohesionat, plural i amb una majoria parlamentària sòlida.

Avui, en aquest Parlament, hi ha una àmplia majoria d'esquerres i progressista que vol una sortida de la crisi en clau transformadora. I avui, aquest Parlament pot impulsar un govern que treballi de forma inequívoca pel bé comú.

Avui, en aquest Parlament, som una àmplia majoria parlamentària que sap que la resolució del conflicte entre l'estat espanyol i Catalunya passa inevitablement per un referèndum i per la llibertat dels presos i els retorn dels exiliats i les exiliades. I avui, aquest Parlament pot impulsar un govern que treballi de forma incansable per l'amnistia i l'autodeterminació.

Avui, en aquest Parlament, som una àmplia majoria —com mai abans— a favor de la independència de Catalunya. I avui, aquest Parlament pot impulsar un govern que sàpiga utilitzar la força que ens dona haver superat per primera vegada el 50% de vots per avançar amb tota la fermesa cap a la República catalana.

Ningú té majoria absoluta. Però sí que hi ha una voluntat majoritària a favor d'un govern liderat per l'independentisme d'esquerres, liderat per Esquerra Republicana, que agafi el compromís de transformar el país i d'iniciar d'una vegada per totes la fase de resolució del conflicte amb l'Estat. Aquests, com els hi he dit a l'inici, són els meus compromisos.

Ningú té majoria absoluta. I això ens obliga a arribar a acords que beneficiïn el conjunt de la ciutadania de Catalunya. Com vam saber fer amb l'acord de pressupostos de 2020. Centrant-nos en els objectius compartits. Centrant-nos en els nostres denominadors comuns, que hi són, són molts, i que en el fons, són la clau per superar el conjunt de crisis que avui frenen el país.

Si volem obrir una nova etapa, si no volem malmetre l'oportunitat històrica de fer la sacsejada que el país necessita, tots i totes hem de superar les malfiances amb qui compartim trajecte. I la millor manera de superar les malfiances és sortir de la zona de confort i intentar treballar conjuntament.

Tenim l'oportunitat d'impulsar un govern plural, fort i estable per iniciar una nova etapa de progrés, de justícia social i de llibertat. Un govern amb tota la força, responsabilitat i legitimitat insubstituïble i indelegable que li atorga ser fruit d'unes eleccions democràtiques que han mostrat un país divers però amb grans idees compartides que ens cohesionen.

Per això vull agrair a la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar els esforços, l'empatia i la generositat mostrada per arribar a un acord d'investidura i el compromís d'implicar-se durant la legislatura. Sé que això dependrà de la concreció i el compliment dels compromisos que hem adquirit i des d'ara mateix treballaré per fer-los realitat.

Vull agrair la generositat de la CUP i la seva predisposició a l'acord. Hem parlat. Ens hem escoltat. I ens hem entès. No és fàcil el pas que han fet. I els hi agraeixo profundament, perquè estic convençudíssim que és una molt bona notícia que la CUP sumi esforços per ajudar-nos a transformar el país.

Sé que no és bo personalitzar —i menys amb un partit amb la tradició política de la CUP—, però benvolguda Dolors, deixa'm donar-te les gràcies públicament, perquè sense la implicació de la CUP, estic convençut que no seria possible iniciar el canvi que el país necessita.

Amb l'acord amb la CUP posem la primera pedra de la nova Generalitat republicana. Una Generalitat que vol ser el govern de les lluites compartides, el govern que es fa seus i vol avançar a partir dels grans consensos que mouen la societat catalana. Però aquesta només és la primera pedra.

Per això avui estenc de nou la mà a la resta de formacions amb qui compartim els objectius d'afrontar amb tota la força i sense més demora totes les urgències socials, la reconstrucció econòmica del país i la resolució del conflicte amb l'Estat. Especialment a Junts, però també a En Comú – Podem, a qui espero convèncer al llarg del dia d'avui, en el marc d'aquest debat d'investidura.

No serà fàcil, ho sé. Però crec que el que he explicat fins ara i sobretot el que explicaré quan detallem les prioritats i compromisos del govern que vull liderar, amb tots els matisos que calguin, pot ser assumit per totes les parts si realment hi ha voluntat d'acord, si realment hi ha voluntat d'entesa.

Estic convençut que hi és, aquesta voluntat. I ara només cal trobar-la.

Tots hem de sortir de la nostra zona de confort. I quan dic tots, també em refereixo a Esquerra Republicana i a la meva pròpia persona. És important fer-ho si volem impulsar un govern de coalició, plural i divers, com ha volgut la ciutadania de Catalunya a través del seu vot.

Per part nostra no quedarà. Sortirem de la zona de confort perquè som conscients del moment transcendental que vivim com a societat, que vivim com a país. En els propers anys —i m'atreuria a dir que en els propers mesos— ens hi juguem el futur de les properes generacions. Per això fem un pas endavant. Per la necessitat de governar i superar aquest moment de crisi, i sobretot, per fer-ho impulsant el canvi i la transformació que Catalunya necessita.

Hem de posar les bases de la reconstrucció econòmica i social del país. Hem de passar de la fase de la repressió a la resolució del conflicte. I això vol dir que hem de ser capaços de construir i avançar a partir de grans consensos. Per això destinaré tots els esforços i energies a bastir aquests grans acords. Des de la fermesa de les meves conviccions i amb altes dosis d'empatia.

Ho faré. I ho faré buscant la complicitat de tots, també la d'aquells que legítimament decideixin quedar-se a l'oposició malgrat compartir propostes i objectius. Ho faré. No deixaré d'insistir-hi. Perquè crec realment que construir acords és bo per al país. Perquè som un nació i som un sol poble.

De fet, crec que tots hem de ser capaços d'evitar els diàlegs de sords que no aporten res, que no ens porten enlloc. Intercanviem idees i punts de vista. Confrontem-nos amb tot l'atreviment i tota l'energia. Però fem-ho sempre amb voluntat constructiva. Fem-ho des de la complicitat dels que compartim una mateixa idea bàsica de país.

Defugim el diàleg de sords. Reescrivim el guió. Parlem. Escoltem. Enraonem. Si optem per la comoditat del maximalisme, hem de ser conscients que només contribuïm al bloqueig del país. I crec que ja ha arribat l'hora d'avançar de nou.

És l'hora d'obrir una nova etapa on avancem a partir dels grans consensos. On avancem a partir de les lluites compartides. I això, si ho fem junts, si ho fem en comú, tenim molta més força.

Els proposo construir una nova Generalitat republicana amb una visió inequívocament progressista i d'esquerres. Motivada per la recerca constant de la innovació i la transformació. Amb la vocació de servei públic entre cella i cella. Que busqui, sempre, una governança participativa i transparent. Que tingui un lideratge distribuït i honest. Que pensi en gran i ens ajudi a recuperar la confiança amb el futur. I que tingui un compromís infranquejable amb la República catalana.

Aquests són els principis bàsics d'una nova Generalitat republicana que ha de ser un govern al costat de la gent, radicalment feminista, ecologista i democràtic.

Hem de ser disruptius, imaginatius i innovadors. Trencant amb la continuïtat i dissenyant un govern que aposti per una estructura nova, moderna, adaptada als reptes actuals. Que s'enforteixi a partir de la cooperació i el treball en equip. Que estigui present arreu del territori.

Hem de ser un govern que ho comuniqui tot amb la màxima agilitat i claredat. Per arribar a tothom. Des de la proximitat. Per generar confiança. Per generar seguretat.

Quan dic que hem d'arribar a tothom em refereixo a tot el país. A tots i cadascun dels seus ciutadans. En els darrers anys la situació econòmica, política i social ha fet que una part de la ciutadania s'hagi desafectat respecte de les institucions del país. Ha passat en altres democràcies però a casa nostra amb

peculiaritats pròpies. S'ha de recompondre la confiança i el reconeixement. Vull governar per a tothom, independentment de com pensi i de com es pensi. Vull drets per a tothom. Vull ser el president de totes les catalanes i tots els catalans.

També hem de ser un govern que no pensi en el curt termini. Que governi amb visió de futur. I això vol dir entendre que ens tocarà prendre decisions difícils, algunes de les quals no aportaran un resultat immediat, però que, sense cap mena de dubte, són les millors decisions per al futur del país.

Vull un govern modern i avançat que estigui al costat de la gent. Un govern que defugui la mera gestió tecnocràtica i la buidor populista. Un govern de transformació que retorni l'exigència a la política, que toqui de peus a terra assumint compromisos ambiciosos i de mirada llarga que necessiten ser avaluats periòdicament. Un govern que no tingui por de retre comptes. Perquè aquesta és la millor manera d'avançar i progressar. Avaluat-nos. I actuant amb la màxima transparència.

En conseqüència, com és públic, em comprometo a sotmetre'm a una qüestió de confiança a meitat de legislatura per avaluar-nos, per renovar els acords i per reforçar l'estabilitat del Govern.

L'objectiu, en definitiva, és canviar inèrcies, trencar amb l'«això sempre s'ha fet així», construir de nou i iniciar una etapa de transformació profunda del país des del minut u de la legislatura. Per això ens fixem l'objectiu de respondre al conjunt de crisis que tenim al damunt amb quatre transformacions inajornables: la socioeconòmica, la feminista, la verda i la democràtica.

Compromisos per respondre a l'emergència social, transformar l'economia i resoldre el conflicte amb l'Estat

Aquests són els quatre eixos a partir dels quals estructurarem els compromisos de la nostra proposta de govern. Els quatre eixos amb els quals vull donar resposta a les prioritats del govern que he marcat des de l'inici: l'emergència social que vivim com a país, la transformació del model productiu i la resolució del conflicte amb l'Estat.

Hi vull fer molt d'èmfasi. És una proposta totalment oberta i permeable. Que espera les seves aportacions per poder arribar a un acord. Com hem sabut fer amb la CUP i com estic convençut que sabrem fer amb molts de vostès amb qui compartim diagnòstic, objectius i prioritats.

Discutim sobre propostes. Discutim sobre continguts. Arribem a un acord i fem-lo públic conjuntament. Si hi ha voluntat, hi som a temps. Avui mateix. Ara mateix. Per això els hi exposaré el meu punt de vista sobre els compromisos que ha d'assumir el govern que vull liderar.

Començo per la proposta social i econòmica, en la qual m'estendré més, per la dimensió de la seva naturalesa. La que vol fer front a l'emergència social i empènyer a una sortida de la crisi en clau transformadora.

El primer pas és clar i inajornable. Hem d'impulsar sense cap demora un pla de rescat social que garanteixi que aquesta crisi no la paguin, un cop més, els més vulnerables. Un pla social que asseguri que d'aquesta crisi no en sortim amb més desigualtat.

Dins dels primers 100 dies de govern, mobilitzarem 700 milions d'euros per fer front a l'emergència social que patim com a país. Mobilitzarem 700 milions d'euros per fomentar la contractació de joves, per contractar majors de 45 anys, per contractar persones en situació de vulnerabilitat. Mobilitzarem 700 milions d'euros per rescatar famílies, per fer front a la pobresa extrema i el sensellarisme. I mobilitzarem 700 milions d'euros per reduir les llistes d'espera dels programes d'atenció a la dependència.

Dins dels primers 100 dies de govern, impulsarem aquest pla de rescat social, i al seu costat, continuarem desplegant ajudes per acompanyar els autònoms i les petites i mitjanes empreses més afectades per les restriccions. Com hem fet durant el darrer any i també durant aquest primer trimestre. Mentre duri la situació de pandèmia, trimestralment anirem acordant paquets d'ajuda amb els agents socials en el marc del diàleg social. Des de l'inici de la pandèmia hem fet un esforç titànic posant més de 2.835 milions al servei del teixit productiu. Hem fet un esforç titànic —massa sovint, en solitari— i el continuarem fent per salvar empreses i llocs de treball.

Alhora, tot rescat social, si vol ser ambiciós, ha d'atendre dimensions que fins ara han estat menystingudes i que hem d'afrontar sense demora. I aquí és evident que de forma immediata, cal desenvolupar un pla integral per a la salut mental i emocional. És imprescindible. Perquè quan parlem de reconstruir la vida després del sotrac de la pandèmia, també estem parlant de superar tot xoc emocional provocat per la Covid i les crisis que se n'han derivat.

I començarem prioritzant els més joves. Començarem prioritzant la població adolescent, perquè el xoc emocional que ha provocat la pandèmia en una etapa tan dinàmica i vital com els primers anys de joventut és enorme.

Aquestes són les línies mestres de com atendrem l'emergència social. Però més enllà de donar resposta a les urgències del dia a dia —que avui són moltes— el que cal és un govern amb la voluntat de començar a transformar el país. I avui, sense cap mena de dubte, transformar vol dir fer una aposta inequívoca i decidida pels serveis públics. Després farà referència a la transformació del model productiu.

Si volem reconstruir el país en clau transformadora, si realment volem impulsar una pla de reconstrucció i transformació del país, és obvi i bàsic reforçar l'estat del benestar, reforçar tot el sector públic. Si una cosa hem après de la pandèmia, és que quan tot trontolla, es fa més imprescindible la força col·lectiva dels serveis públics. Del sistema sanitari, del sistema educatiu, del sistema de protecció social... La força col·lectiva que atén a tothom, vingui d'on vingui, tots els dies de l'any, les 24 hores al dia.

Podem parlar del sistema educatiu. Estem preparats per donar aquest impuls i encarar amb ambició i determinació els reptes que té l'educació al nostre país a través d'una aposta clara i ferma per l'equitat. Per això apostem per fer gratuïta l'etapa de 0 a 3 anys. Perquè és una de les millors formes de treballar per la igualtat d'oportunitats. Per això apostem per la plena digitalització del sistema educatiu, amb el Pla d'Educació Digital, que no només ha d'assegurar la connectivitat, sinó que també vol promoure la capacitació, les habilitats i les noves maneres d'aprendre mitjançant la tecnologia. Continuarem millorant els equipaments educatius, potenciant el model d'institut-escola i la recuperació de les escoles rurals.

L'etapa escolar és on hem de començar a reduir les desigualtats existents. Per això seguirem compromesos a desplegar el Pacte contra la segregació escolar impulsat pel Síndic de Greuges. Cal seguir fent de l'escola un espai on es treballi de forma interdisciplinària amb els serveis públics de salut, els serveis socials, perquè ens ha de permetre fer arribar l'estat del benestar als centenars de milers de famílies que hi dipositen la confiança per l'educació dels seus fills i filles.

Cal fer una aposta decidida per l'educació pública del país. Reduint ràtios d'alumnes i estabilitzant les plantilles de docents per tal d'oferir una millor atenció educativa. I seguir obrint les portes de la xarxa de titularitat pública a aquells centres escolars concertats que, de forma acordada, decideixin integrar-s'hi. Sempre des de la visió d'un únic servei educatiu, universal i equitatiu.

El mateix podem dir pel sistema de salut. Cal defensar i posar el dia el sistema públic de salut universal. Hi ha tres àmbits on hem de centrar la nostra actuació: l'assistencial als centres d'atenció primària, hospitals i serveis especialitzats; la salut pública des d'una perspectiva comunitària; i la recerca per posar la ciència al servei de la vida i de l'equitat.

El nostre sistema de salut, més enllà de la situació actual davant la Covid-19, s'enfronta a reptes de futur molt rellevants: l'envelliment progressiu de la població; l'impacte de les desigualtats socials en la salut; i les possibilitats que ens ofereix la innovació mèdica, científica i tecnològica.

Només assolirem els reptes si enfoquem també la mirada als professionals i al finançament de la salut. Ha de ser una prioritat de legislatura. Cal estabilitzar la plantilla i millorar les condicions laborals. Millorar els plans de carrera i facilitar el retorn de personal sanitari format a Catalunya i que avui treballa a l'estranger. I això exigeix una aliança per revertir l'infrafinançament crònic que ens impedeix donar un millor servei a la ciutadania. Portem massa temps amb la sensació de posar pedaços. Portem massa temps amb un sistema que se sosté basant-se en el compromís i la vocació dels professionals. Calen canvis estructurals, començant per un finançament just que asseguri un sistema públic d'excel·lència en què l'Atenció Primària arribi al 25% del pressupost.

Per finançar aquests canvis, és imprescindible —com deia— un increment significatiu del pressupost de Salut. Sabem, però, que no ho podem fer sols. Els col·legis professionals en l'àmbit sanitari han xifrat en 5.000M d'euros addicionals al darrer pressupost aprovat per millorar el finançament. Hi estem d'acord. I cal exigir a l'Estat —que recapta la pràctica totalitat dels impostos que es paguen a Catalunya— aquests recursos.

No és una quimera. En el darrer any s'han injectat, en el marc dels fons Covid, més de 2.000M d'euros al sistema sanitari de Catalunya per fer front a l'emergència. Ara toca consolidar-los un cop se superi la Covid-19, com a primer pas per poder arribar a l'increment dels 5.000M d'euros.

Ahora, hi ha marge de millora en la governança i gestió del sistema. Hi ha serveis que es poden internalitzar aviat per tal de millorar-ne la gestió i la integració dins del sistema públic. Tant serveis auxiliars, com serveis rellevants del sistema. Com també determinats serveis que poden passar a gestionar-se des de l'àmbit directe de la Generalitat: com hem fet amb l'Hospital de Berga (Salut Catalunya Central) o amb els hospitals de Reus i de Móra d'Ebre. Sempre prioritzant la qualitat del servei i les condicions laborals dels professionals, que són dues cares de la mateixa moneda.

Mestres i metgesses. Infermeres i professores. Auxiliars d'infermeria i tècniques d'educació. I tants altres perfils professionals. Garantia de futur i garantia de benestar. Segurament, a nivell social, són els grans avenços que hem conquerit com a societat al llarg de l'últim segle. El sistema educatiu i el sistema de salut públics, gratuïts i universals. I aquests tresors, els hem de preservar, els hem d'impulsar i els hem de fer excel·lir perquè sense ells seriem una societat molt més pobre i molt més injusta.

El reforç de l'estat del benestar, dels serveis públics, indefugiblement passa per aquí. Però, alhora, també passa per revaloritzar d'una vegada el sistema d'atenció social i tot el sistema de cures. Perquè un país que estimi la gent, que estimi la seva ciutadania i procuri per la seva felicitat, és un país que procura pel benestar de tots i totes en totes les etapes de la vida, que asseguri la cohesió social i que no deixi ningú enrere.

Dues reflexions sobre les cures: en primer lloc, històricament han estat infravalorades perquè en el sistema capitalista, tot allò que no gestiona el mercat, tot allò que no té un preu, no té valor. Però ja ens va advertir Karl Marx que preu i valor no eren el mateix. Cal doncs, revaloritzar les cures, i això passa per abordar com a centrals els serveis d'atenció a la gent gran, a la infància, a les persones amb discapacitat. I revaloritzar-ho vol dir també seguir avançant (com s'ha fet amb l'augment de tarifes i la millora del conveni col·lectiu) en un increment de les condicions laborals i els salaris de les treballadores de cures.

I segona reflexió: segons les projeccions de població de l'IDESCAT, d'aquí 10 anys, el 2031, el 22,7% de la població catalana serà major de 65 anys. Ara ho és el 18,9%. I aquesta tendència serà creixent en les properes dècades. L'envelliment de la població, una tercera edat activa, i les cures hauran de centrar els nostres esforços.

Caldrà avançar en una plena coordinació entre l'atenció sanitària, la sociosanitària i la residencial. Aquesta és una de les grans lliçons d'aquesta pandèmia. I caldrà dotar d'estabilitat la xarxa d'atenció a les persones del nostre país, tant impulsant serveis gestionats directament per l'administració, assumint-ne tot el compromís, com també garantint un finançament estable per aquells serveis que es presten des d'altres administracions, des de l'economia social, o des del tercer sector sense afany de lucre i amb compromís social. Passar de les subvencions i ajudes a la concertació i estabilització. Perquè els serveis que presten no poden viure en la inestabilitat.

Per això, en bona part, ens fa falta un nou contracte social. Ens fa falta assolir un nou compromís com a societat sobre quins són o haurien de ser els drets que tots i totes hem de tenir per gaudir de la mateixa llibertat.

I aquí hem de ser clars. A què em refereixo amb un nou contracte social? Doncs que ningú es vegi privat de sostre, que ningú es vegi privat d'habitatge. Que ningú es vegi privat d'elements bàsics com l'accés a l'aigua, l'energia i la connectivitat. I que tots i totes disposem d'uns ingressos mínims per viure amb dignitat, per tenir una bona vida quotidiana, que crec que, en bona part, és al que aspira la immensa majoria de la ciutadania. Tenir alguna cosa més que una vida digna. Tenir una bona qualitat de vida.

En aquest sentit, voldria fer referència a la necessitat que les polítiques d'habitatge centrin l'agenda legislativa i pressupostària. Amb caràcter immediat, és imprescindible evitar per llei els desnonaments de les famílies vulnerables, treballar per alternatives habitacionals i garantir, a través de les polítiques de rendes i del dinamisme del mercat de treball, els recursos per tal que ningú perdi el seu habitatge.

Cal abordar amb més força, com ja s'ha anat fent la darrera legislatura, el control dels preus dels lloguers, a través d'actuacions legislatives, però al costat d'una oferta d'habitatge amb protecció social suficient que tingui impacte en els preus del mercat. Per aquesta raó ens hem de marcar com a objectiu assolir els 1.000M d'euros en pressupost de polítiques d'habitatge en aquesta legislatura, per avançar decididament cap al 15% d'habitatge destinat a polítiques socials en un termini de 20 anys. El millor patrimoni públic col·lectiu que podem llegar a la següent generació.

Quan parlem del dret a l'habitatge, la lluita contra la pobresa energètica o contra l'exclusió digital estem parlant, en definitiva, de les polítiques de rendes i ingressos de les llars. Cal seguir complementant amb suports l'habitatge la Renda Garantida de Ciutadania, i ho podem fer aquest mateix any. Però no ens hem de quedar aquí, cal ser innovadors.

Cal que afrontem amb rigor, metodologia i ambició el debat sobre la renda bàsica universal. Per aquesta raó, hem acordat amb la CUP (juntament amb moltíssimes mesures que he anat explicant i d'altres que explicaré) un pla pilot sobre la renda bàsica que ens ha d'aportar els elements per un debat serè i ambiciós sobre aquesta qüestió. Arreu del món sorgeixen iniciatives innovadores en aquest sentit i des de Catalunya hem de fer també la nostra aposta.

Aquest és un bon punt de partida d'un nou contracte social. I estic segur que ho podem complementar amb altres objectius, com per exemple que ningú es vegi exclòs del món digital o que tothom disposi d'una nova distribució del temps que contribueixi a la conciliació, a la productivitat, a la salut i en definitiva, a fer la vida més fàcil i feliç a la ciutadania. Aquest nou contracte social ha d'arribar arreu, també al model d'atenció a la infància, als joves tutelats i extutelats, i les mesures per la protecció social i garantia de drets de les persones migrades.

En aquest àmbit vull fer una referència a la seguretat pública. En els darrers anys els reptes sobre el nostre sistema de seguretat i de gestió de riscos i emergències s'han incrementat. Per això crec que és oportú abordar de nou com podem millorar el model de policia democràtica que tenim amb el cos de Mossos d'Esquadra. Fem-ho des de la perspectiva de la seguretat humana que ens aporten les Nacions Unides, des del reconeixement i defensa de la professionalitat dels servidors públics que conformen el cos, i també des de la constant voluntat de millora. Crec que tenim l'oportunitat de fer-ho en positiu, amb grans consensos i amb visió constructiva.

Crec que amb aquesta ambició i amb tot el nostre inconformisme estem en disposició de fer de Catalunya un país de referència per les seves polítiques de progrés social. Ho crec fermament. Perquè tots i cadascuna de les polítiques que impulsem, al capdavall, van encaminades a que la ciutadania visqui millor.

Per això vull desenvolupar una agenda de prosperitat catalana. Per fer més fàcil la vida a la ciutadania i alhora, contribuir a posar al dia la idea de progrés que comparteix bona part de l'esquerra europea i internacional més avançada. Una idea de progrés que com ens recorda constantment Joseph Stiglitz vagi encaminada a construir un país on la veritable riquesa es mesuri per la seva capacitat d'oferir, d'una manera sostenible, un elevat nivell de vida per a tots els seus ciutadans. Crec que podem fer-ho. I crec que és urgent fer-ho.

Estem acostumats a veure que massa vegades aquesta ambició s'hagi frenat per conflictes competencials absurds, amb un Tribunal Constitucional que, per sistema, ha tombat drets que aquest Parlament havia reconegut als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Podem parlar del Decret Llei contra la pobresa energètica, de la Llei d'emergència habitacional, del Decret Llei d'Impostos sobre Dipòsits Bancaris... Sabem que hi ha aquest risc. Però això no frenarà la nostra ambició de fer progressar el país i de millorar la vida del conjunt de catalans i catalanes. De fet, per això sóc independentista. Perquè seria molt més fàcil impulsar aquesta idea de progrés amb les eines d'un estat o, si més no, sense que un estat et jugui en contra.

Però malgrat tot, és possible i necessari començar a impulsar aquesta agenda de prosperitat i, en aquest sentit, cal afrontar en aquesta transformació socioeconòmica un nou model productiu, més resilient, més pròsper, més innovador i generador de llocs de treball de qualitat. No podem tornar sortir de futures crisis a base reduir salaris reals i condicions laborals, sinó a base d'innovació, exportacions i treball de qualitat.

Una primer pas és avançar en la idea de l'estat emprenedor, com actor clau de la innovació i desenvolupament econòmic, com tantes vegades ha escrit l'economista Mariana Mazzucato. I aquí, és imprescindible culminar la transformació de l'Institut Català de Finances com a banca pública que actuï com a autèntic motor d'emprenedoria i transformació. Hem avançat molt perquè així sigui, i estic convençut que en aquesta legislatura ho aconseguirem. Al costat d'un fons d'inversió per la reactivació liderat pel sector públic. Tenim l'ICF i Avançsa com a eines que són la base per aconseguir-ho.

Actuar com un estat emprenedor exigeix eines i recursos. Però també hi ha una part actitudinal molt important. I aquí, no em cansaré de defensar que és de vital importància un canvi d'actitud si volem sortir-nos-en, i sortir-nos-en bé.

En primer lloc, hem de substituir la cultura de la desconfiança per la cultura de la col·laboració. Les administracions hem de tenir una visió emprenedora, contribuint a impulsar projectes estratègics per al país. I alhora, qualsevol projecte que busqui la complicitat de les administracions públiques ha de partir d'una inequívoca responsabilitat social. I si som capaços de posar en valor la visió emprenedora de l'administració i la responsabilitat social dels projectes d'iniciativa social i empresarials, si col·laborem, si cooperem a partir d'aquests principis, el resultat té un efecte multiplicador.

En segon lloc, Catalunya ha de començar a pensar en gran: som un país petit —o tan petit com Dinamarca o la mateixa Finlàndia— per la qual cosa, l'única manera de tenir impacte al món és pensar en gran, és fent-la grossa, si m'ho deixen dir així. Perquè nosaltres no tenim ni fonts d'energia barates, ni reserves de matèries primeres, ni grans infraestructures. Per tant, només podem ser competitius en capital humà, en valor afegit, en qualitat del treball, en intangibles com els nostres valors, o en la confiança entre nosaltres, en la capacitat de col·laboració i coordinació, en l'eficiència.

Només a tall d'exemple, la meitat de les exportacions de Catalunya la fan 200 empreses. Són empreses grans, amb un volum d'exportacions superior als 50 milions. És a dir, les empreses amb capacitat per exportar amb força a Catalunya són poquíssimes si ho comparem amb el total d'empreses que exporten (1,2%, 200 de 17.234) i encara menys si ho comparem amb el total d'empreses a Catalunya (0,04% 200 de 500.000). Per tant, hem d'incentivar la cooperació i col·laboració empresarial per tal d'agafar el múscul necessari per continuar creixent de cara enfora.

En tercer lloc, hem de passar de l'economia del volum a l'economia del valor. L'economia del volum busca rendiments a curt termini, sense pensar en les conseqüències a mitjà i llarg termini. Els patrons actuals de consum no poden mantenir-se. Els models de negoci basats fonamentalment en el consum de volum —i que molt sovint no incorporen en el cost les externalitats negatives que generen— han d'evolucionar cap a models centrats en el valor que ofereixen. Tenim un gran potencial en tots els sectors productius per enfortir aquesta transformació. Per exemple, amb el sector agroalimentari en tota la seva cadena de valor.

Alhora, hem de protagonitzar una recerca activa d'inversions productives, generació de start-ups, aprofitant els grans actius que tenim. Avui competim en un mercat global, i si no sortim al món a explicar-ho i aconseguir projectes, uns altres ho faran en comptes de nosaltres.

I finalment, hem de fer una aposta inequívoca per l'equitat de gènere. Una qüestió de justícia, de drets i també, d'oportunitats. És un dels valors que ens ha de definir com a societat. Però alhora, hem de saber aprofitar i reivindicar que quan a les institucions, a les organitzacions i en general, a qualsevol grup de persones les dones hi són amb peu d'igualtat, s'enriqueix la intel·ligència col·lectiva, es prenen millors decisions i els grups humans estableixen millors relacions interpersonals. I aquestes característiques són desitjables per a qualsevol organització, especialment en moments de crisi o d'incertesa, on els lideratges estereotipats masculins plens d'infal·libilitat, egocentrisme i supèrbia són més perniciosos que mai.

Vull impulsar una agenda de prosperitat i ho farem tenint en compte aquests principis i fent de Catalunya un estat emprenedor. I per fer-ho, avui disposem d'una oportunitat única que no podem deixar perdre. Hem de saber aprofitar tot el potencial extraordinari dels fons europeus Next Generation per impulsar la transformació que el nostre sistema productiu necessita. I no perquè no sigui un bon model productiu, sinó per aprofitar-ne tot el potencial, per fer-lo més resiliència i sostenible i per adaptar-lo a les necessitats de la societat moderna, avançada i cohesionada que volem ser.

L'objectiu no és altre que reactivar el país impulsant els sectors estratègics de futur, els sectors que tenen més capacitat de generar ocupació de qualitat, valor afegit i prosperitat pel conjunt de la societat. Que tenen més capacitat de vertebrar i cohesionar el territori. Aquells sectors amb capacitat de lideratge i d'empènyer la resta de l'economia productiva del país.

Estem parlant de l'economia per la vida, per tal de proveir als ciutadans de salut, cures, aliments, educació, protecció social, habitatge i cultura;

Estem parlant de la digitalització de tots els àmbits de la societat, de l'estructura econòmica i productiva fins a l'administració (que serà la palanca per a la seva transformació) i els projectes d'iniciativa social, impulsant una transició digital cada vegada més imprescindible i que ha d'arribar arreu, independentment de les comarques o de la classe social;

Estem parlant de la transició ecològica, convertint Catalunya en un país líder en l'economia verda a Europa i la Mediterrània, afrontant el canvi de model energètic i els efectes sobre com produïm, distribuïm i consumim en la nostra societat.

I estem parlant de la societat del coneixement, perquè si no volem ser competitiu a base de salaris baixos ho hem de ser en innovació, recerca i patents.

Aquests són els principals sectors productius que s'han de beneficiar de la inversió extraordinària dels fons europeus nodrint especialment les petites i mitjanes empreses. Per això crearem el Comissionat Next Generation. Per treure el màxim rendiment transformador dels fons europeus.

Totes aquestes són apostes estratègiques que des del Govern hem de saber acompanyar, hem de saber potenciar. I aquest acompanyament passa, per exemple, per recuperar un Departament d'Universitats i Recerca per aprofitar tot el potencial que avui tenim en moltes disciplines, començant per exemple en tot l'àmbit de la recerca biomèdica.

Hem d'apostar de forma inequívoca per la recerca. Sí, de forma indiscutible. I per la transferència tecnològica i per la innovació. Tenim un bon nivell d'articles científics publicats pel que és la nostra població. Ara cal fer-ho en patents. I això vol dir sumar tota la força del món universitari i de la formació professional. Perquè la immensa majoria dels reptes són compartits i un canvi que no podem demorar més és transformar una formació professional que avui ja és molt bona, però que en el fons tenim la necessitat de prestigiar perquè sigui vista, sigui percebuda, com una molt bona opció formativa.

Tenim un país on una part important de la població té estudis superiors i una altra part massa gran del país només té estudis bàsics. I això és un problema. Un greu problema. Cal que hi hagi un gruix molt més gran de professionals qualificats. I això és clau per al progrés del país. Per això és important i urgent impulsar la Formació Professional de la mà de tots els agents implicats.

Amb aquesta visió, proposo també un nou Pacte Nacional per la Indústria, coordinat amb els fons Next Generation. Ens ha de permetre anticipar els canvis que la descarbonització, la robotització i la digitalització estan tenint sobre la manera com produïm, com distribuïm i com consumim. El cas de Nissan o de Bosch a Lliçà d'Amunt, entre d'altres, ens obliguen més que mai a actuacions immediates, però també a apostes clares de futur. Hi serem col·laborant, però també defensant la responsabilitat social i amb el país de tots els projectes on participem. La indústria automobilística o la càrnica poden afrontar grans transformacions, tenim actius suficients al país per fer-ho.

El sector alimentari és un dels grans vectors de creixement futur del país, i cal apostar-hi decididament. Perquè la seva cadena de valor enllaça el sector primari (pagesos, ramaders, pescadors), la indústria de transformació, els regadius i l'ús de l'aigua, la distribució de proximitat, la innovació, l'exportació, la gastronomia, l'equilibri territorial i ambiental. Pensem en gran, podem ser una potència en indústria alimentària. Apostem-hi.

Cal també una aposta per models empresarials que van més enllà de les figures tradicionals i que han de permetre augmentar esforços i créixer en dimensió de projectes. Aquí el cooperativisme i el conjunt de l'economia social ens ofereix un molt bon camí a seguir. Per això cal impulsar el Pacte per l'Economia de la Vida. I una aposta decidida pel comerç de proximitat, que també afronta els reptes dels canvis en la distribució que provoquen les plataformes de comerç online.

Els fons europeus, com els apuntava, també ens han de servir per impulsar la transició ecològica i fer-ho d'una manera justa. Es tracta d'una inversió sense precedents que no podem desaproveitar. Sense paliatius. Seria imperdonable que no aprofitem els fons europeus per fer la transició energètica. Seria catastròfic pel canvi climàtic, per la preservació de la biodiversitat i en el fons, per les nostres generacions més joves.

Per això necessitem una Conselleria d'Acció Climàtica, i per això cal fer possible com sigui el Pacte Nacional per a la Transició Ecològica. Perquè aquesta també és una crisi que fa massa temps que tolerem, arribant a una situació límit que exigeix que no malgastem la darrera oportunitat que tenim.

Volem arribar a un acord amb la societat civil, les empreses, els sindicats i la ciutadania en general per tal d'arribar al 100% de renovables el 2050. Aquest ha de ser el gran objectiu del Pacte Nacional per la Transició Ecològica. Un pacte que ens ha de servir per passar del model centralitzat i concentrat en les grans corporacions, a un model propi descentralitzat i competitiu, una aposta per unes inversions diversificades, que no transformin més el territori sinó que protegeixin el paisatge i la natura aprofitant el potencial d'allò que ja hem transformat.

Les comunitats energètiques locals —al costat d'una empresa energètica pública que crearem— són una bona eina i cal arribar a un gran acord nacional que dibuixi el mapa d'implantació dels projectes d'energia eòlica i fotovoltaica del país, on l'acord amb els municipis i les comarques sigui l'element que ens permeti parlar de transició ecològica i prosperitat compartida, i preservació del territori.

De la mateixa manera, hem de continuar treballant a partir dels Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides. Uns objectius que cal convertir en fites mesurables i avaluables, que és la manera de passar de la retòrica a la pràctica i ser creïble. Unes fites per mesurar el nostre progrés com a societat cap a un desenvolupament més humà, més just, més ètic, més sostenible i més resiliència.

Tot això és imprescindible si volem fer la transició ecològica, si volem situar al centre de l'acció política tot el nostre compromís amb la lluita contra el canvi climàtic i en com ens relacionem amb el medi. I tot això ens obliga a repensar la nostra agenda rural i urbana.

I aquí, com a país, tenim el repte —i el deure— de trencar amb la vella idea de «territori» entès com tot allò que no és Barcelona o no és l'Àrea Metropolitana. Trencar amb la vella idea on el territori és un tot homogeni, quan és obvi que les necessitats de l'Aldea, les de Miralcamp i les de Llançà no són les mateixes.

Tenim el repte —i el deure— de deixar de veure Barcelona com una capital girada d'esquena a la resta del país. I tenim el repte —i el deure— de construir un model de comunicació transversal que trenqui amb un model radial que no beneficia ningú.

Avui estem més interconnectats que mai. Avui, la lògica espai-temps que històricament ha determinat les divisions administratives, en cert sentit, ha desaparegut —i més que ho farà amb el teletreball. Si avui Pau Vila tornés a dibuixar el mapa comarcal de Catalunya, de ben segur que seria diferent.

Per tot això, cal que trenquem aquest vell esquema i passar a entendre el país com un tot, amb la seva diversitat i pluralitat, amb una agenda urbana i una agenda rural plenament interrelacionades amb l'objectiu de poder oferir una mateixa qualitat de vida a tot el país, amb independència de la comarca, la ciutat o el poble on es visqui.

Estem parlant, doncs, de la Catalunya sencera. La que genera noves centralitats de vida col·lectiva trencant el concepte de perifèria urbana, i per tant cal apostar més per programes de renovació de barris, polígons i urbanitzacions, mitjançant una nova Llei de Territori. La Catalunya sencera que afronta un Pacte dels territoris de Muntanya per millorar les comunicacions, la connectivitat i els serveis.

La Catalunya sencera és també defensar la biodiversitat i els espais naturals de valor, no ja de país, sinó europeus. Defensem el delta de l'Ebre compromentent-nos amb mesures pròpies i exigint a l'Estat una nova gestió dels sediments, per defensar la morfologia actual i garantir la continuïtat de l'espai natural com també de les activitats socials i econòmiques sempre amb harmonia amb la biodiversitat.

Tot això necessita una perspectiva integral que actuï en àmbits tan diversos com la reforma horària, la conciliació, el teletreball, la digitalització, la mobilitat, l'urbanisme, l'habitatge i els serveis públics. Cal interconnectar totes aquestes perspectives, totes aquestes polítiques i fer-ho a través d'una visió del país en el seu conjunt. De bracet amb el municipalisme català, dinàmic, plural, divers i compromès

Per què ens imaginem la qualitat de vida que guanyaríem si des de qualsevol municipi de l'àrea metropolitana poguéssim arribar al centre de Barcelona en menys de 30 minuts utilitzant el transport públic?

Ens imaginem la qualitat de vida que guanyaríem i les oportunitats que s'obririen si la fibra òptica i la tecnologia 5G arribessin a tots els pobles i comarques del país?

Aquest és el camí. Pensar el país amb tota la seva diversitat i tota la seva complexitat. I saber aprofitar, com mai, la sort que suposa tenir Barcelona com a capital del país. Una metròpoli que ha esdevingut una ciutat global que ens projecta al món, i que ens situa nous reptes. La Barcelona que no es limita al terme municipal, sinó a tota la metròpoli.

La Barcelona, sempre bategant, que necessita el país sencer. Que és una de les nostres grans finestres al món: genuïna, creativa i innovadora. Una energia que hem de saber preservar, sense renunciar a la personalitat pròpia, posant-la —i posant-nos— al servei de la ciutadania. Al servei de la gent.

No només connectant o millorant els barris del conjunt de la metròpoli, sinó també recosint totes les costures. Fent veritables apostes transformadores de país, especialment en aquells barris sovint massa oblidats però amb totes les potencialitats. Com ho són la Marina, la Sagrera o el Besòs. I dins de la metròpoli però en altres termes municipals, Llefia, Sant Cosme o Sant Ildefons. Són barris farcits de dignitat que cal reconèixer i acompanyar. Tenim l'obligació de passar de la desigualtat a l'equitat. I son reptes que no es poden deslligar dels reptes de país, perquè el govern que aspiro a presidir serà el govern del país sencer. De Barcelona, de les ciutats, i dels pobles més petits.

Barcelona és una ciutat plena de diversitat, amb un atractiu internacional inqüestionable. Una diversitat de veus i cultures que ens fa més rics i més forts. Barcelona és plena de talent, de projectes de tot tipus, culturals, econòmics, socials... I, alhora, diguem-ho també, és plena de moltes desigualtats. Barcelona, que és –i ha sigut sempre— ciutat de drets i llibertats, que és batec també de tots els clams, vol ser capital republicana. Capital transformadora i connectada al país. De la mà del país.

La Catalunya sencera és la Catalunya plena. Amb igualtat de drets de totes les seves ciutadanes i ciutadans. I això em porta a parlar de la transformació en clau feminista que volem impulsar. Ho he apuntat en diferents moments d'aquest discurs, empeltant moltíssimes accions polítiques d'àmbits molt diversos. Però crec que és bo que ens hi aturem i hi fem tot l'èmfasi del món. Iniciar una nova etapa passa de forma inexorable per impulsar d'una vegada per totes el salt que hem de fer com a societat per assegurar la plena igualtat d'homes i dones.

Ho farem predicant amb l'exemple, evidentment. Per això serem un govern 100% paritari. I això no és una simple qüestió estètica. És la manera, com els deia, d'enriquir la intel·ligència col·lectiva del govern i de prendre millors decisions. És una manera de governar de forma més representativa, sí. Però sobretot és una forma de governar millor.

Vull un govern paritari i vull una Conselleria de Feminismes que s'obstini en l'erradicació de tota forma de discriminació, que situï de nou al centre de les polítiques públiques l'agenda feminista i la perspectiva de gènere.

Això vol dir continuar amb més força que mai el camí iniciat en els darrers pressupostos per aportar-hi la perspectiva de gènere. I d'aquesta manera, situar la perspectiva de gènere en totes les polítiques i decisions. Perquè la feminista és la gran transformació, és el moviment polític amb més capacitat de transformar la societat.

I ho dic en plural: feminismes. Perquè des del govern haurem d'atendre tots els canvis per revertir al màxim les opressions que es donen pel fet de ser dona, pobra, racialitzada, jove o gran, trans, gitana. Això que en diem interseccionalitat, que és atendre les necessitats de la ciutadania tenint en compte les múltiples opressions que pateixen i que agreugen les discriminacions. Això que en diem interseccionalitat i que, parafrasejant Maria Mercè Marçal, obliga les dones a ser mil voltes rebels. No volem que ho siguin, volem que el Govern sigui mil voltes útil per a totes les dones d'aquest país.

Que impulsi, per exemple, mesures de progrés per posar fi als efectes de l'anomenada pobresa menstrual. Perquè avui ja no només hem de parlar de la necessitat de rebaixar l'IVA a tots els productes d'higiene menstrual. Avui, la millor forma de garantir l'equitat menstrual és assegurant la gratuïtat de tots els productes d'higiene necessaris. Crec, sincerament, que és una qüestió de justícia. I aquesta mesura exemplifica a la perfecció la mirada feminista i interseccional que deia, i de la seva capacitat transformadora: perquè quan parlem de pobresa menstrual estem parlant totes aquelles dones que han de triar entre productes mensuals o aliments (una de cada quatre a Europa); quan fem política sobre l'equitat menstrual assenyalem també el tabú que hi ha al voltant de la menstruació, i per tant estem parlant de coeducació a les escoles; fem visibles també malalties com l'endometriosi, i per tant estem parlant de perspectiva de gènere en la sanitat pública; posem de relleu que els productes mensuals han de ser respectuosos amb el nostre planeta, i per tant estem

parlant també de lluita contra el canvi climàtic; quan parlem de pobresa menstrual també parlem de persones que menstruen, i per tant estem parlant també de visibilització de les diversitats i del respecte per tots els cossos. En definitiva, política feminista.

Aquest només és un exemple de tot el camí que hi ha per recórrer i que el recorrerem amb el convenciment que es tracta d'un canvi imparabile malgrat les resistències del vell i no tan vell masclisme. És un canvi imparabile i el nostre deure és acompanyar-lo i potenciar-lo perquè hi sortim guanyant totes i tots. Hi surt guanyant el conjunt de la societat.

La lluita per la igualtat i la fi de la discriminació ens porta també a un clar compromís amb les polítiques contra la lesbofòbia, l'homofòbia i la transfòbia, i contra totes les discriminacions per raó de com et sents o com estimes. Cal seguir treballant, conjuntament amb l'antiracisme, i entre moltes altres mesures, amb el desenvolupament de la llei per la igualtat de tracte i no-discriminació.

En bona part, es tracta d'emancipar-nos. De ser més lliures. I aquí, no tinc cap mena de dubte que la cultura —conjuntament amb l'educació— és una de les principals eines que tenim per empoderar la ciutadania. Per això tota idea de progrés, tota idea de transformació no pot deixar de banda la cultura.

Ho deia a l'inici quan situava la meua manera d'entendre el país. La cultura i la llengua són el que ens ajuden a cohesionar la comunitat política. Des de la pluralitat i la diversitat. Perquè la cultura no deixa de ser el conjunt de valors, creences, conviccions, coneixements, manifestacions artístiques, tradicions, formes de vida i pautes de convivència a través dels quals expressem la nostra humanitat, interpretem la nostra existència i ens desenvolupem en societat. I això és divers, és plural i és ric.

La cultura, com la mateixa nació, és viva. La cultura, com tota nació, com tota llengua, la fan les persones. I com totes les persones, la cultura i les llengües evolucionen. Per això la catalanitat no ha deixat mai de moure's, adaptant-se als nous temps, transformant-se amb els empelts dels nouvinguts que ens enriqueixen... i tot per continuar exercint la seva funció social bàsica: cohesionar la societat, construint una consciència col·lectiva.

Aquesta és la funció social que tenen i han de tenir la llengua i la cultura catalana. Actuar com a amalgama de la nostra societat. Afavorir la nostra cohesió social. I per aconseguir-ho, hem de revaloritzar el seu actiu com a llengua de trobada i com a ascensor social. Per això cal apostar clarament pel model d'immersió lingüística, millorar-lo més encara, per garantir l'ús social del català i el coneixement, a part de la llengua catalana, del castellà i de l'anglès.

Per tot això cal cuidar la cultura. I la forma de cuidar-la és doblar-li el finançament. Al llarg de la legislatura hem d'aconseguir que destinar el 2% del pressupost a la cultura. No serà fàcil. Però és una aposta estratègica.

Es tracta de poder tenir una cultura de qualitat i d'accés universal que pugui dirigir-se al món expressant la nostra manera de viure i veure la realitat. El prestigi i la qualitat de la nostra cultura és el que en garanteix la continuïtat empeltant-se de noves aportacions. Com ens diu la jove poeta Juana Dolores Romero: «Escriure bé és més revolucionari que escriure en català». I per escriure, crear, interpretar, pintar, dansar amb qualitat calen recursos.

Cal abocar-hi recursos, i cal que aquests recursos serveixin per desenvolupar nous projectes estratègics per tal d'aprofitar, precisament, tot el potencial de les indústries culturals. I aquí, sense més demora, cal impulsar un hub audiovisual per tornar a fer que la indústria audiovisual catalana estigui al capdavant, tenint present també que les pautes de consum han canviat cap a les pantalles. Perquè avui, el món audiovisual i el món digital, amb tot el seu llenguatge transmèdia, generen uns espai de sociabilitat en què la cultura i la llengua catalana hi han de ser presents si volem que continuïn jugant un paper neuràlgic en la construcció de la comunitat política.

I en aquest compromís hi han de ser també els mitjans públics de Catalunya, començant per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ha d'exercir el seu paper de lideratge i dinamisme de la producció audiovisual del país.

I també ho ha de fer el món de l'esport, el federat, l'escolar, el professional, que ens projecta al món, font de salut i benestar i eina de cohesió social per als més joves.

Els objectius del govern són clars, com he anat repetint. Impulsar la reconstrucció és tot això que he detallat, i també molt més. Els he parlat de les transformacions socioeconòmiques, ecològica i feminista. De la lluita per resoldre les urgències i contra les desigualtats. I finalment, els parlaré de les transformacions en clau democràtica. D'aquesta tercera prioritat que és la resolució del conflicte. De com hem d'iniciar una nova etapa. De com hem de superar la repressió i iniciar l'etapa de la resolució del conflicte. Com hem d'iniciar, sense més dilació, l'etapa de l'amnistia i l'autodeterminació.

Voler l'amnistia, voler l'autodeterminació no és cap renúncia. És treballar per guanyar i estic convençut que el que volem tots els independentistes és guanyar.

Ha plogut molt des de que el 1989 Josep-Lluís Carod-Rovira, Àngel Colom i Miquel Pueyo, l'actual paer en cap de Lleida, van aconseguir que el Parlament de Catalunya es pronunciés per primera vegada a favor del dret a l'autodeterminació de Catalunya. No va passar res. Ningú es va escandalitzar. Cap tribunal va declarar res inconstitucional. Ningú va anar a la presó ni ningú va ser inhabilitat. No va passar res perquè a ulls de l'Estat érem una minoria totalment inofensiva.

Han passat més de 30 anys i gràcies al treball constant i incansable, gràcies a la perseverança, gràcies al compromís dels que acosten la utopia a la realitat i també gràcies a la incapacitat de l'Estat d'entendre que li agradi o no, Catalunya és una nació, avui l'independentisme és majoritari. I per això, avui hi ha qui s'escandalitza quan volem autodeterminar-nos.

Avui l'independentisme és majoritari i per això tenim el president Puigdemont a l'exili, la presidenta Forcadell i el vicepresident Junqueras a la presó i el president Torra inhabilitat. Companys i companyes a la presó i a l'exili. Companyes i companys pendents de judici pel simple fet de treballar perquè la ciutadania de Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur polític. I això és una autèntica anomalia democràtica.

Cal trencar aquest espiral repressiu. No porta enlloc. No soluciona res. Només provoca dolor. Només bloqeja el conflicte. Cal retornar a la política. I cal fer-ho amb urgència.

Tots coneixeu la proposta d'Esquerra per desbloquejar la situació: una taula de negociació amb l'Estat, de govern a govern, on es reconegui l'existència del conflicte, on es pugui parlar de tot —també d'amnistia i autodeterminació— i on els resultats de la negociació siguin referendats per la ciutadania de Catalunya.

És cert que la taula ha començat amb mal peu. La pandèmia no ha ajudat, i un any llarg de clima preelectoral tampoc. Però no hi ha excusa que valgui, ni tenim més temps per perdre. Cal reactivar aquest espai de negociació i cal fer-ho de forma immediata. Cal reactivar aquest espai de negociació sense més demora i cal exigir a l'Estat que hi vingui amb una proposta.

Entenc l'escepticisme d'alguns. Entenc la malfiança. Perquè coneixem l'Estat i l'única certesa que tenim és que serà una negociació difícilíssima. Segurament la negociació més difícil que ha fet mai la Generalitat de Catalunya. Perquè, de fet, el Govern de Catalunya mai fins ara ha estat en disposició de negociar un referèndum d'autodeterminació amb el govern de l'Estat.

Per això hem d'afrontar la negociació amb l'Estat recuperant la unitat estratègica que tan forts ens va fer els mesos previs a l'octubre del 2017. L'hem d'afrontar recuperant tota la complicitat entre institucions, societat civil i ciutadania que ens va fer imparables ara fa quatre anys. I l'hem d'afrontar fent valdre tota la força i tota l'energia que ens porta haver superat per primera vegada el 50% els vots a favor de la República catalana en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

Vull anar a aquesta mesa de negociació representant no un moviment polític, no un govern o un Parlament, vull anar-hi representant un país.

Un procés de negociació que no resoldrà immediatament el conflicte, però que no es pot convertir en l'excusa per allargar-lo en el temps i cronificar-lo. Per això dotem-nos de les millors metodologies, avaluem-lo i decidim com avançar en el marc d'aquesta legislatura.

Per aquesta raó convocaré un Acord nacional per l'Amnistia i l'Autodeterminació, que agrupi totes aquelles formacions polítiques, institucions i entitats que estan d'acord amb una solució: el conflicte polític amb l'Estat es resol amb la llibertat dels presos i preses i els exiliats i exiliades i amb un referèndum per decidir el nostre futur en llibertat.

A ningú li ha de fer por que la ciutadania decideixi lliurement. Acordem entre tots els procediments i les formes. Acordem entre tots com ha de ser la deliberació que ens porti a una votació que representi la voluntat sobirana del poble de Catalunya.

Trobem-nos en la solució. Votar és la solució que agrupa aquells que defensem la independència i aquells que legítimament no la defensem. Retrobem-nos en la solució democràtica on tots puguem guanyar, i que decideixi la ciutadania.

No els puc garantir que ens en sortim. El que tinc clar és que l'alternativa ens porta a continuar com fins ara, bloquejats en una etapa de repressió i impotència. I la meva voluntat és recuperar el lideratge per tornar a avançar.

No els puc garantir que ens en sortim. Però el que sí que els asseguro és que hi deixaré la pell. Hi dedicaré tots els esforços, totes les meves energies. Absolutament totes. I si, malgrat tots els esforços i energies, no ens en sortim, no defallirem i seguirem construint les alternatives per construir la República catalana. Com quan érem tres diputats però, sobretot, amb tot l'optimisme de saber que avui sumem 82 diputats i diputades a favor de l'amnistia i l'autodeterminació.

Un pas endavant

He fet una exposició llarga amb la meva anàlisi d'on crec que som i per què reivindico impulsar una nova Generalitat republicana que obri una nova etapa al país.

He procurat explicar-me amb claredat i en detall per donar a conèixer el projecte polític que vull liderar. Una proposta que no és un simple projecte de govern. És un projecte de futur.

Vull dedicar tots els esforços a fer front a la crisi social i econòmica provocada per la Covid-19, a impulsar la transformació del nostre sistema econòmic i a resoldre el conflicte amb l'Estat. És urgent la posada en marxa del nou govern.

I el repte és majúscul.

Avui, ens toca fer un pas endavant i promoure la sacsejada que el país necessita. Comprometem-nos-hi. Comprometem-nos a construir un país que estimi la seva gent i es fixi com a prioritat la felicitat de la seva ciutadania. En paraules de Pasqual Maragall: «Una nova Catalunya, més desinhibida, menys sagrada i menys sacralitzadora, més arran de terra».

I afegeixo: arran de terra per poder saltar al més amunt possible.

Tenim la responsabilitat de les generacions que ens han precedit. Diverses, plurals, però lluitadores i creadores de la Catalunya d'avui. Però tenim el deute amb les generacions de demà, a qui volem deixar un llegat en forma d'un país lliure, fraternal i just.

Per aquests motius demano el seu vot favorable a la meva investidura com a president de la Generalitat de Catalunya. Com a president de tothom.

**ESQUERRA
REPUBLICANA**